

Fatin Murat SEFERBEYOĞLU
Serbest Vezin Şiir yarışması İkinci Mansiyon
Rumuz: İKLİM

SÜRGÜN KENTİ

I.

Bir sürgün kentinden
    Yazıyorum sana
Her sabah her akşam
    İmzada bedenim
Yüreğim hasretin ateşinde
Varlığın
    İmza ile ölçülüyor burada
Ne hasretini soran var
    Ne acılarını
Gözlerindeki bulutu
    Görmüyor kimse
Haykırsan isyan sayıyorlar
    Sussan yenilgi

Kuşlar uzaktan geçiyor
    Kanatlarındaki coşkuyu esirgeyerek
Yakından geçiyor hüznler
    Eteklerindeki taşları dökerek
İlkyaza kanat çırparmış kuşlar
Oysa ilkyaz deyince
    Hazan çalıyor kapımı burada
Yakını uzak etse ya birileri
    Uzağı yakın edemezken ben

Bir sürgün kentinden
    Yazıyorum sana
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve yağdır hüznlerini
Çünkü diyorum
    Çünkü sen
Her şey olmaya çalışırken
    Hiçbir şey olamayan bir adama aitsin
Ağla yüreğim, diyorum, ağla
Bir otobüs camına
    Dayayıp başını
El salla sevdiklerine
Anılar büyüsün
    Geride bıraktıkların küçülürken
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve yağdır hüznlerini

Kitap sayfaları arasında
Bir gül yaprağı olmalısın
Sen gitsen de
Kokun kalmalı geçtiğin yerlerde diyerek
Aydınlığı sağır da etseler
Sessiz bir karanlık çökse de üstüme
Aldırmadan yürüyorum
Ellerim cebimde adımlıyorum baştan başa
Bu kuşatılmış ömrü
Her köşesinde bir pusu mu varmış
İhanet sarmalı mıymış bulvarlar
Hançerleri mi ışılatırmış sokak lambaları
Kan gölü müymüş sırtım
Aldırmadan koşuyorum
Nefese nefese geçiyorum
Bu kuşatılmış ömrü

II.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Herkesin bir bildiği var buralarda
Benim bildiklerim
Yetmiyor yanıldıklarına
Irmaklarım dağlara koşuyor
Havadaki kuş
Deredeki taşla çarpıyor nedense
Üç kere üç
Dokuzu bulmuyor hiç
Tersine bir dünyada
Kürek çekiyorum akıntıya

Aklım sende
Fikrim sana eş
Hasretin konuyor
Göz pınarlarıma
Aynı yemeğe ekmek banmışız
Aynı tasta içmişiz suyu
Avuçlarımda anılar birikiyor
Ve yakıyor bedenimi
Gülümsüyorum inatla
Gelecek güzel günlere tutunarak
Yorgun argın ilerliyorum
Bu yalnızlık durağında

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve yıka acılarını
Hangi güneş kurutabilir yaralarını
Hangi yağmur
Söndürebilir yangınını
Ağla yüreğim, ağla diyorum
Çünkü diyorum
Çünkü sen
Mahalle aralarında
Yalınayak top koşturan
Yurdumun kavruk tenli
Çocuklarına benziyorsun
Ve “öpeyim de geçsin” diyen
Bir anne hasretidir ömrün
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve yıka acılarını

Her şey hiçbir şeye yetmiyor
Hiçbir şey her şeyi siliyor burada
Sigaramın ateşinde dağlıyorum
Yürek yaralarımı
Saymıyorum bile sırtımdan sızan kanı
Her gün
Yeni bir umut
Yeni bir sığınak her gün
Tutunuyorum hayata
Ve sığınıyorum sana
Tüketiyorum yılmadan
Bu sürgün günlerini

III.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Kıldan ince
Kılıçtan keskin köprüler üstündeyim
İt dalaşındayım yanlışlarla
Eğri cetvelden
Doğru çizgi beklemiyorum
İzi kalır mı ki deyip
Atıyorlar çamuru
Gülümsüyorum inatla
Güldükçe kanıyor yaralarım

Bedrettin selamı gönlümde

Boyun eğmiyorum zulme
Mazlumun yanında atıyor yüreğim
Varoşlarda yokluk
Bulvarlarda keyf-i alem
Karşıtlıkların birlikteliğiyle
Geçiyor günler
İçim acıyor bulvarlarda
Varoşlarda gülüyorum hayata

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim, diyorum, ağla
Ağla ve taşı yükünü
Hangi ağırlık
Düşürebilir başını
Ve hangi yükü
Taşıyamaz omuzların
Ağla yüreğim, diyorum
Çünkü, diyorum
Çünkü sen
Geceyle gündüzün eşitlendiği
Bir dünyada
Acıyla sevinci denkleymemiş
Ekinoksu olmayan bir adama aitsin
Ağla yüreğim, diyorum, ağla
Ağla ve taşı yükünü

Ve bir şeb-i yeldadır günler
Zemheri ayazında
Bedenim ayazda ama
Düşlerim ağustostadır
İçli türkülerle
Geçiyorum geceyi
Yokluğunu ekleyip karanlığa
Umuda koşuyorum durmadan
Yara bere içinde
Düşe kalka
Bekliyorum sabahı

IV.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Bir deli poyraz önünde
Savruluyorum
Acı acı çarpıyor yüzüme
İçime işliyor soğuk
Oysa ne çok poyraz görmüştüm ben
Ne çok üşümüştüm sokaklarda
Ama burada çok üşüyor insan

Yokluğunu mu kattı önüne
Bu deli poyraz diyorum
“Yurdunda yuvasız kuzu Mahzuni”
Diyor radyoda Ozanım
“İnsanlık ardında melemiş gider”
Dağlanıyor yüreğim
İçim üşüyor buralarda

İşgal altında günler
Zaman akmakla
Akmamak arasında
Dört yanımı sarmış özlemin
Gözlerim
Ufacık bir dokunmaya bakıyor
Acılar geçiyor ömrümden
Özleminle kol kola
İnadına rüzgara çıkıyorum her akşam
Ve inadına ıslanıyorum yağmurlarda
Sımsıcak gülüşünle ısınacağım
Günlere inanarak

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim diyorum
Ağla ve haykır yalnızlığını
Hoyrat ellerde
Hırpalanıyor sevdalar
Aşklar aids virüsü
Taşıyor barlarda
Ağla yüreğim, diyorum
Çünkü diyorum
Çünkü sen
Klavyeye yenik düşen
Bir dolmakalem zerafetisin
Ve gürültülü bir yalnızlıksın
Daktilo tuşlarında
Ağla yüreğim diyorum
Ağla ve sustur kimsesizliğini

Bir sürgün kentinde
Bir sürgün kenti gibi yüreğim
Bütün kapılar kapalı memlekete
Dağların ötesinde kalmış bahar
Ve dağların ötesinde
Saklı yeşil
Gülüşün dağların ötesindeki bahar
Ve yüzün dağların ötesindeki yeşil
Günler tatsız
Haftalar kekremesi burada

V.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Kitaplara verdim kendimi
Yürüyorum her gün
Bolca yazıyorum
Ve en çok da düşünüyorum
Susmak koydum hüznün adını
Çayım ve sigaram
Düşüyor elimden
Yudum yudum eriyor
Nefes nefes tüketiyorum
Biliyorum “Ne olur” diyor gözlerin
“Ne olur yapma”
Elimde değil gülüm
Bir sürgün kentinde
En çok da hüzün yaraşıyor
Bir sürgüne

Sokaklar hüzün
Bahçeler hüzün
Sensizlik hüzün
Ve hüznüme düşüyor yüzün
Hani evler vardır ya
Anılar ses verir odalarında
Sonra o evlere çıkan yollar vardır
Tanıklık ederler
Geçmişten geleceğe
O evlerde
O evlere çıkan yollarda
Her sabah
Sevdiklerin uğurlar
Ve anılar karşılar
Her akşam seni
Sen o evlerdesin
Ben o evlere çıkan yollardayım gülüm
Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim, diyorum ağla
Ağla ve dök içini
Hangi özlemi
Büyütmedin ki içinde
Ve hangi özlem
Büyütmedi ki seni
Ağla yüreğim, diyorum ağla
Çünkü diyorum
Çünkü sen
Özlemin dipsiz kuyusunda
Sabrın sonu selametle avunan
Bir adama aitsin
Ve gurbet çıkmazında

Bir kavuşma düşüdür ömrün
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve dök içini

Albümdeki fotoğraflar kadar solgun
Duvardakiler kadar uzak
Sözüm çok
Sesim yok buralarda
Yüzün yasak
Sesin yasak
Tutunacak dalım yasak
Yağmurlara ekliyorum gözyaşlarımı
Ve yağmurlarda geçiyorum yalnızlığı

VI.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Üç yanlış bir doğruyu yakıyor
Ateş utanıyor ateşliğinden
Ve üç yanlış
Bir doğruyu boğuyor
Su utanıyor derinliğinden
Vicdanlar sağır-dilsiz
Merhamet bakarkör buralarda
Uçkur sesi bastırıyor
Kızların çığlıklarını
Salyalar bulaşıyor kadınlarımıza
Tecavüz ve ölüm haberleri ile
Geçiyor günler

Doğrulara karşı
Yanlışlardan isteniyor yardım
Yanlışın kirliliğinde
Dövülüyor insanlık
Her yanda kurt kapanları
Her yerde çirkin gülüşü sırtlanların
Herkes bir şeylerden yana
Herkes seçiyor birilerini
Kimse sevgiden yana değil
Hiç kimse seçmiyor insanlığı
Bir parça bez ile tahrik oluyorlar
Bir parça insanlık veremezken dünyaya
Sırtında sopa
Karnında sipa ile bir tutuluyor kızlarımız
Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim ağla, diyorum
Atın tasması
İtin eyeri var buralarda
Yanlışlar kol geziyor içimizde

Pencereler kapalı
Perdeler çekili evlerde
Ağla yüreğim, diyorum ağla
Çünkü diyorum
Çünkü sen
Doğrunun peşinde koşarken
Yanlışta yem edilmiş bir adama aitsin
Ve üç yanı hüznlerle çevrili
Yedi bölge ayrılık
İki kıta acıdır ömrün
Ağla yüreğim, ağla diyorum

At izinin
İt izine büründüğü bir dünyaya
Ben, beni uğurluyorum her sabah
Ne sıcak bir bakış
Ne dua dolu bir ses ardında
Yalnızlık kalesinde
Bir savunma sanatıdır ömrüm
Sen diye başlıyorum
Her cümleye
Yüzün dağılıyor
Geçtiğim her yere
Sesleri çoğaltarak
Çılgık çılgıña geçiyorum
Bu sürgün günlerini

VII.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Kan gövdeyi götürüyor yeryüzünde
Türkmen ağıtlarına karışıyor
Ezidi çılgınlıkları
Ölen de öldüren de
Allahuekber diyor
Sevgidir aziz olan
Ve kutsaldır insan yaşamı
Demiyor kimse
Uygur dilinde haykırıyor mazlumlar
"Made in China" etiketi taşıyor
Dilsiz şeytanlıklar

Kesmişler yolumuzu
Mundar edip ekmeğimizi
Suyumuzu içmişler
Ekşimiş yoğurdumuz
Sütümüz maya tutmuyor
Zulme tanıklık etmişiz
Sanıklık düşmüş payımıza
Zamansız ötmüşüz

Zalimin dünyasında
Gayrı ölümüz soğutur içlerini
Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve sarıl hayata
Kanadı kırık bir kuşsun
Hasretin gökyüzünedir
Tecritteki bir mahkumsun
VOLTAYADIR hasretin
Ağla yüreğim, ağla diyorum
Çünkü diyorum
Çünkü sen
Hasretlere müebbet hükümlü
Sürgün edilmiş bir adama aitsin
Ve mahkeme tutanaklarında
"gereği düşünüldü" ile biten
Bir siyasi suçludur ömrün
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve sarıl hayata

Bin bir anlam yüklenen
Bir kahve telvesinde
Sana ait bir murat yoktur
Sivas'ta dar ağacında tanımışsındır
Pir Sultan'ı
Ve Serez Çarşısı
Ağlamaktadır her daim
Deniz girmiş düşlerine
Ve masmavi bir selam almışsın
Susamazsın ki
Duramazsın ki
Çocukların ölmediği
İnsanların hep güldüğü diyarlara
Ulaşmıncaya dek

VIII.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Çaysız sohbetler gibi
Kupkuru hayat
Ve çaysız sigaralar gibi
Dumanlı nefesler
Her söz yürek yakar
Her nefes boğar insanı
Bir sürgün kenti burası
Yüreklerde çoban ateşleri yanar
İçli türküler kıvamındadır
Çekilen her ahhh
Ve keşkeler savrulur düşlerde

Geceler upuzun yatıyor önümde
Ve gecenin karası ekleniyor
Yalnızlığın karasına
Gün aydınlanıyor da
Işımıyor yalnızlıklar
Ve yapraksız ağaçlar gibi
Üşüyor umutlar
"Bir gün" diye başlıyor cümleler
"O gün gelsin de" diye sürüyor öyküler
Bir sürgün kenti burası
Yüreklerde ırmaklar kuruyor

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve dağla yaralarımı
Acıyla acıyı
Soğanla sancıyı kesen
Bir coğrafyanın çocuğusun sen
Onun için tenin esmer
Yüreğin nasırlıdır
Ağla yüreğim, diyorum ağla
Çünkü diyorum
Çünkü sen
Memleket sevdasına tutulup da
Zulmün ateşinde yanmış bir adama aitsin
İçeride tecrit
Dışarıda sürgün düşmüştür payına
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve dağla yaralarımı

Şiir yaralı bir serçedir dalımızda
Her dizesi acı savursa da
Umuda sürer atımızı
Ve düşlerimiz
Yaralı bir şiiirdir içimizde
Umuda koşsa da
Ayrılık doğrar soframıza
Bir sürgün kenti burası
Özlemlerin kavşak noktası
Eksilmemek için yazarsın
Yazdıkça çoğalırsın burada

IX.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Bir karalama defteri gibi
Burada hayat

Yazıyorum, çiziyorum olmuyor
Silgim yok ki sileyim
Tutup karalıyorum ben de
Kırıkları çıkarıp
Tazeleyeyim diyorum düşleri
Baharları çalınmış
Düşlerinden vurulmuş çocuklar
Geliyor aklıma

On beşinde
Ekmeğe giderken düştüdü Berkin
On yedisinde
“Kemik yaşı şifresi” ile ölüme yürüdüdü Erdal
On dokuzunda
Sokak arasında linç ediliydi Ali İsmail
Ağlamaya utanıyorum
Ölüme gülerek giden çocukları düşündükçe
Yana yakıla yazmak düşüyor bana
Yürek sızılıyla geçiyor zaman
Ve zulüm
Fail-i meçhul bir cinayet eşgalinde
Bırakmıyor peşimizi

Söylesen
Dilin dönmüyor
Yazsan
Elin varmıyor
Sağa dön zulüm
Sola dön zulüm
Nere baksan batası bir karanlık gülüm
Ve aydınlansın diye yeryüzü
Çocuklar düşüyor yollara
Adlarını bırakıp duvarlarda
Güle oynaya gidiyorlar ölüme
“İkrarsız bu kaçınıcı ölmem şeytan-ı lain”
Önlerinde Pir Sultan

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve tutun hayatın coşkusuna
Çocuklar ölünce değil
Çocuklar gülünce aydınlanır yeryüzü
Ve doğar güneş
Isıtır içimizi
Sarar yaramızı
Ağla yüreğim ağla, diyorum
Çünkü diyorum
Çünkü sen
On beşinde sokak ortasında
Yirmi beşinde dar ağacında
Yahut altmışında sürgünde yitip gidenleri
Uğurlayan bir adama aitsin

Ve “Gülmek, bir halk gülüyorsa gülmektir”
Diyen bir Ozan yüreğidir Ömrün
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve tutun hayatın coşkısına
Barışı getirmek için yeryüzüne
Çocuklar düşüyor toprağın kalbine
Umudu çoğaltıyorlar
Düşükleri yerde
Yüreklerinin ateşinde
Aydınlanıyor karanlık
Aşk ile, kavga ile
Sallıyorlar zulmün kalesini
Durmuyor çocuklar
Kol kola yürüyorlar ölüme
Ve bir sürgün kentinde onları
Uzaktan uzağa alkışlamak zor geliyor bana
Onların yanında coşkuyla yürümek varken
“Yeryüzü aşkın yüzü” oluyor Adnan abi
Çocuklar ödüyor bedelini

X.

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Bir mahpusun gözleri ile
Uyanıyorum her sabah
Hani yükselen duvarları izler de
Takılı kalır ya gözleri gökyüzüne
Sonra çaresiz geri döner
Betonun esaretine
Her sabah sonsuz bir sevdâ ile uyanıp
Sonsuz bir hasret ile başlıyorum güne
Ve Urfalı bir yanık ses
Türkü söylüyor içimde
“Bağrımda bir ataş yaniyi
Gün geçtikçe alavlanıyı
Gözlerim yollarda kalıyı
Geçti aşkın bezirgani”
Hasreti anlatmak
Hasreti yaşamaktan daha zor gülüm
Ve burada hasretine koşuyor
Durmaksızın günler

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
İşinde gücünde insanlar gibi
Erkenden çıkıyorum evden
Yalnızlığın süre avındayım
Dağlara sürsem diyorum yalnızlığı
Gelincik tarlalarına öykünse dostluklar
Yan yana
Omuz omuza büyüse sevdalar

Adı unutulsa da hasretlerin
Hüzün büyütme aşklar
Bir selam
Bir selam daha insanlara
Gülümsemeyi ekleyip selamlara
Sevgiyi çoğaltsam diyorum sokak sokak
Yalnızlığı azaltmak
Sevgiyi çoğaltmaktan daha zor be gülüm
Ve burada yalnızlık büyütüyor
Durmaksızın günler
Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve söyle şarkılarını
Ayrılık var oldukça
Var olacaktır yalnızlık
Ve var oldukça yalnızlık
Durmaksızın büyüyecektir hasretler
Ağla yüreğim, diyorum ağla
Çünkü diyorum
Çünkü sen
Taşı toprağı altın diyerek yollara düşen
Ve gurbeti memleket
Memleketi gurbet belleyen
Bir toprağın çocuğusun
Ve “ Yarım İstanbul’u mesken mi tuttun?”
Diyen bir yaralı yürektir ömrün
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve söyle şarkılarını

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Bir mahpusun kilometrelerce süren
Üç adımlık voltası gibi hayat
Hemen bitecekmiş kısa
Hiç bitmeyecekmiş gibi uzun
Çabuk geçer sayılı günler desek de
Ağır yürüyor burada zaman
Her adımda hasret
Her adımda yalnızlık
Her adımda kahrolası bir hüzün
Yürüdükçe artıyor
Ve bitmiyor durdukça
Bir sürgün kentinde
Hasreti anlatmak
Sevdayı anlatmaya benzemiyor gülüm